

душа; и това ще стане причина да си намѣримъ наказаніето, защото ще рѣкѣтъ че и азъ имамъ нечисти духове.

— Ахъ! приложи Чичилія и въздѣхна, голѣмо е нещастіето ни.

— Кое?

— Туй, дѣто сме заключени тука въ тосъ пусти мѣнастырь.

— А че вѣрваш ли ты че азъ ще ся покалугеря?

— Охъ! нето пакъ азъ, драга Агнето, по добръ ся хвърлямъ отъ прозорцитѣ долу.

— Но ако сичкитѣ прозорци сѣ окованы съ железни дебели прѣчки, какво щеше тогива да сторишь?....

— Ще ся хвърля въ хавуза на градината, доста е щирокъ и дълбокъ за да ся удавя както трѣба.

— Добръ казвашъ! повърна сестра Агнета и серіозно ся замисли на това.

Четири месеци по сетне и сестра Чичилія придоби свободѣтъ си. Приключеніето на сестра Убрихъ, умираеніето ѝ, нѣкои приказки, що ся разчухѣ за жестокоститѣ що теглятъ нововведенитѣ калугерицы, приклонихѣ баща ѝ за да ѝ земе отъ това свято (!) мѣсто.

— Ты излизашъ съ благодареніе голѣмо, отъ туй свято прибежище, думаше ѝ старицата, ты ся радвашъ като оставашъ иноческій животъ, виждамъ го това, но помни думѣтъ ми, че ще ся каешъ много, защото само чрезъ тозъ животъ може да ся придобіе рай, когато посрѣдъ свѣта ще изгубишь душѣтъ си, и ще бѣдешъ усѣденъ на вѣчно въ ада.

Но Чичилія малко щеше да знай за ада, а глѣдаше кога по-скоро да ся махне отъ онзи затворъ, и колкото ѝ задържаше старицата, сѣка минута виждаше ѝ ся година,